

Arrest

nr. 197 201 van 22 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7B
8000 BRUGGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X en X, die verklaren van Somalische nationaliteit te zijn, op 7 juli 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 mei 2017 tot weigering van de afgifte van een visum voor lang verblijf (type D) alsook tegen de weigering om deze beslissing te herzien van 13 juni 2017.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE VUYST, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 juni 2016 dient de verzoekende partij bij de Belgische ambassade te Addis Abeba, Ethiopië een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum lang verblijf (type D) op grond van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 30 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum voor lang verblijf (type D). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij kennis neemt op 13 juni 2017. De motieven van de bestreden beslissing gaan als volgt:

“Betrokkene wenst haar zus A. H. S. (...) te vervoegen in België, doch zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de vreemdelingenwet zou kunnen rechtvaardigen. Betrokkene bewijst immers onvoldoende via gelegaliseerde attesten van de autoriteiten van het land van herkomst of in het land waar betrokkene nu verblijft dat ze in het land van herkomst of in het land waar betrokkene nu verblijft geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor haar kunnen opkomen. Betrokkene legt in haar visumaanvraag een niet gelegaliseerd adoptie certificaat neer opgesteld dd. 13.03.2016 door het Regionaal Hof van Banadir-Mogadishu, waarin vermeld wordt dat na het overlijden van haar ouders betrokkene werd geadopteerd door haar zus, A. H. S. (...). De authenticiteit van dit document kan niet geverifieerd worden. Bovendien wordt dit nergens vermeld in het feitenrelaas voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van uw zus A. H. S. (...), Daarnaast vermeldde uw zus, A. H. S. (...), in haar asielrelaas dat u samen met haar twee kinderen bij uw oom in Aden Yabai verblijft. Dit doet afbreuk aan het feit dat u geïsoleerd zou leven en dus geen familieleden meer zou hebben die voor u kunnen zorgen. Er is immers nog een oom die voor u kan zorgen. Gezien bovenstaande informatie kan aan betrokkene geen visum D worden afgegeven.”

1.3. Per brief van 2 juni 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot “herziening van beslissing” in bij de gemachtigde. Per mail van 16 juni 2017 wordt de verzoekende partij ervan op de hoogte gesteld waarom niet kan worden ingegaan op haar verzoek om de beslissing van 30 mei 2017 te herzien.

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

2.2. Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verzoekende partij heeft een verzoek ingediend bij de verwerende partij om de bestreden beslissing te herzien. Een administratieve overheid bij wie een verzoek om herziening aanhangig wordt gemaakt, is niet verplicht om tot een nieuw onderzoek over te gaan indien geen wettelijke of reglementaire bepaling haar daartoe verplicht. In dit geval komt een dergelijk verzoek tot herziening immers voor als een willig beroep waarop de administratieve overheid niet verplicht is in te gaan (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 741).

Te dezen blijkt en wordt niet betwist dat de verwerende partij weigert haar beslissing van 30 mei 2017 tot weigering van de afgifte van een visum voor lang verblijf (type D) te herzien. De loutere mededeling hiervan is geen aanvechtbare rechtshandeling zodat het beroep voor zover het wordt ingediend tegen de weigering van 13 juni 2017 om de bestreden beslissing te herzien niet ontvankelijk is.

Verzoekende partij is het ter terechtzitting eens met deze door de Raad gemaakte vaststelling.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel haalt de verzoekende partij in de synthesememorie de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden: (hierna: EVRM), van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt weergegeven in de synthesememorie:

“Mevrouw S. A. H. (...) droeg zorg voor haar minderjarige zus, verzoekende partij, sinds het overlijden van hun beide ouders. Zowel hun vader als hun moeder werden doodgeschoten op 29 mei 2002 in Raghe Ele te Somalië.

De feitelijke moederrol van mevrouw S. A. H. (...) werd geofficialiseerd door een adoptie, waarvan de bewijzen in het administratief dossier terug te vinden zijn en neergelegd bij de initiatie visumaanvraag.

Mevrouw S. A. H. (...) had verzoekende partij rechtstreeks onder haar hoede tot haar vertrek naar België alwaar zij asiel aanvraag op 18 mei 2015 en waar zij de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kreeg op 19 november 2015.

Nadat S. (...) is gevlucht uit Somalië werd de zorg over verzoekende partij en de kinderen van S. (...) overgenomen door de echtgenoot van S. (...) en dus niet langer bij haar oom uitgeoefend.

Verwerende partij kan er niet zomaar van uit gaan dat verzoekende partij nog steeds bij haar oom zou verblijven, omdat mevrouw S. A. H. (...) op 16 oktober 2015, op basis van de karige informatie die ze destijds bezat, dergelijke vermoedens uitsprak.

“Toen ik wegvluchtte heb ik gehoord dat mijn nonkel haar had meegenomen” (stuk 13)

De situatie op het terrein in Somalië is bijzonder volatiel, waardoor families volledig uiteen worden gerukt. Daarom ook kan de man van verzoekende partij de zorg niet verder op zich nemen, gezien hij door de aanhoudende onveiligheid zelf steeds moet verhuizen. Hij heeft reeds zeer veel moeilijkheden om zijn eigen veiligheid te garanderen. Voor alle duidelijkheid, verzoekende partij verblijft niet langer in Ethiopië waar zij haar visumaanvraag indiende, zij heeft geen enkel recht op verblijf in dat land

De feiten met betrekking tot het overlijden van de ouders van verzoekende partij worden bevestigd door de verklaringen van mevrouw S. A. H. (...), tijdens het verhoor bij het Commissariaat voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat plaatsvond op 16 oktober 2015.

“Uw moeder en vader waar zijn zij nu? Vader is dood, mama is ok dood op hetzelfde moment. Wanneer zijn ze gestorven? 29 mei 2002. Wat waren de omstandigheden van 17.04.126 hun overlijden? Mijn moeder was toen hoogzwanger ging bijna bevallen ze zijn in de wegen met zes mensen weggegaan om een ziekenhuis te zoeken. Toen zijn er kogels gevallen. Gedood door onbekende mensen. Waar is dat gebeurd? In Rafe Elle. Waar ligt dat? District Adale. Naar waar waren ze onderweg? Naar Mogadishu.” (stuk 13, administratief dossier van mevrouw S. A. H. (...), verhoor bij het CGVS op 16 oktober 2016, p. 3)

De enige broer die juffrouw D. A. H. (...) en mevrouw S. A. H. (...) hebben, werd ontvoerd door Al Shabaab. Tot op heden weet niemand waar hij zich bevindt en of hij al-dan-niet nog in leven is. Aangezien verzoekende partij niemand anders meer heeft, is ze volledig aangewezen op haar zus, mevrouw S. A. H. (...). De situatie dat verzoekende partij helemaal alleen achterblijft in Somalië is werkelijk onhoudbaar voor haar.

Niettegenstaande S. (...) haar zus heeft moeten achterlaten in Somalië en sinds haar vertrek zij gescheiden zijn, vormen zij nog steeds een gezinscel. Zij proberen zoveel mogelijk contact met elkaar te onderhouden om elkaar steun te geven in deze zeer moeilijke periode als wezen. S. (...) heeft haar zusje moeten achterlaten omdat het financieel niet mogelijk was om haar mee te brengen. Dit neemt niet weg dat beiden de diepe wens hebben om terug samen te zijn en dit liefst zo snel mogelijk.

Verzoekende partij verwijst naar parallele zaken waarbij aan feitelijke geadopteerde kinderen weldegelijk een visum werd toegekend. Deze zaken zijn dermate gelijklopend dat kan worden besloten de huidige bestreden beslissingen een schending vormen van het rechtszekerheidsbeginsel.

“Zo werd een humanitair visum toegekend aan een Congolees minderjarig nichtje uit Goma, waarbij de tante in België erkend werd als vluchteling. De tante stond voor haar in sinds jonge leeftijd, nadat haar vader stierf en moeder verdween.”

“Er werd ook een visum gegeven voor een 12-jarig Somalische stiefdochter die in Ethiopië verbleef. De Stiefmoeder werd enkel erkend als vluchteling en zorgde voor het kind sinds het overlijden van de biologische moeder. De vader stierf enkele maanden voor de aanvraag.”

(stuk 16, Astrid Declercq, Het humanitair visum: balanceren tussen soevereine migratiecontrole en respect voor de mensenrechten, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2017, nummer 2, pp. 118-146.)

Gelet op het feit dat de zus van de verzoekende partij subsidiaire bescherming geniet in ons land, kan niet van hem worden verwacht dat hij zou moeten terugkeren om een gezinsleven te kunnen hebben (EHRM, Sen t. Nederland).

Verzoekende partij beroept zich op artikel 8 EVRM, dat een effectief, feitelijk gezinsleven beschermt (EHRM, zaak Marckx, 1979, Publ. Hof, Serie A, vol 31). Artikel 8 doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. (F. SUDRE, ‘Droit international et européen des droits de l’homme’, Press Universitaire de France, Paris, 1999, 258). Ook wanneer het een eerste toelating tot het grondgebied betreft dient verwerende partij een belangenafweging te maken. Dit is niet gebeurd, zodoende werd de motiveringsplicht geschonden.

In dit kader werd in het verzoekschrift uitvoerig naar dienstige rechtspraak verwezen, zoals: 17.04.126 8

EHRM, M.P.E.V. e.a. t. Zwitserland, 8 juli 2014, nr. 3910/13, EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland, nr. 12738/10, RvSt22 december 2010, nr. 210 029, RvSt 26 mei 2009, nr. 193 522, RvSt 28 november 2008, nr. 188.355, RvSt, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749 en tenslotte: RvSt, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

De schending van artikel 8 EVRM werd niet alleen in hoofde van verzoekende partij zélf aan gevoerd. Ook in hoofde van mevrouw S. A. H. (...) is er sprake van een schending van artikel 8 EVRM, zij beschikt bovendien reeds over beschermingsstatuut in België. Hierdoor kan zij niet geacht worden terug te keren naar Somalië om zich te herenigen met haar zus.

Daar de zus/adoptiemoeder van verzoekende partij reeds over verblijfsrecht beschikt dient bovendien de proportionaliteitsclausule van artikel 8 EVRM te worden toegepast.

REPLIEK OP DE NOTA MET OPMERKINGEN VAN DE VERWERENDE PARTIJ

- Verwerende partij werpt in haar nota allereerst op dat authenticiteit van de adoptieakte niet kan gecontroleerd worden.

Hierop wenst verzoekende partij te repliceren, dat ook geen gezinshereniging tussen ouder en kind in de strikte zin van het woord werd gevraagd, verzoekende partij heeft haar visumaanvraag op artikel 9 Vw. gebaseerd. Zeer duidelijk werd ook in het verzoekschrift gekaderd dat artikel 8 EVRM het feitelijke gezinsleven beschermt.

- Daarnaast merkt verwerende partij ook op dat verzoekende partij niet zou hebben aangetoond een daadwerkelijk gezinsleven te onderhouden met haar zus/adoptiemoeder.

Verzoekende partij is het hier evenwel geenszins mee eens. Als twee wezen waren/zijn zij al jarenlang op elkaar aangewezen. Hun daadwerkelijke gezinsleven werd meer dan afdoende aangetoond in het verzoekschrift.

- Vervolgens haalt verwerende partij aan dat uit het administratief dossier zou blijken dat zelfs de kinderen van mevrouw S. A. H. (...) niet bij haar zouden verblijven, sinds hun visum werd aanvaard en zij evenmin naar school zouden gaan. Mevrouw S. A. H. (...) zou in een éénkamerflat leven van 3 op 4.

Dit strookt niet met de reële situatie. Sinds de overkomst van haar dochters heeft mevrouw A. H. (...) een ruimere woonst gezocht en gevonden te (...). (stuk 20) Uit de huurovereenkomst die verzoekende partij voorlegt blijkt duidelijk dat deze ruim genoeg is om het huidige gezin in onder te brengen. (stuk 21) Mocht dit nodig zijn zal verzoekende partij, na de overkomst van haar zus een nog ruimere woonst kunnen zoeken.

De kinderen van Mevrouw A. H. (...) zijn ingeschreven in een school voor het schooljaar 2017-2018. Gezien de huidige vakantieperiode kan zij hiertoe slechts een bewijs voorleggen vanaf 15 augustus 2017. Op dit ogenblik legt zij hierover wel een verklaring van haar sociaal assistent voor. (stuk 22).

- Verzoekende partij zou zich tenslotte volgens verwerende partij niet dienstig kunnen beroepen op artikel 8 EVRM, daar het vertrek van verzoekende partij (wellicht zus van verzoekster bedoeld) de scheiding van het gezin tot gevolg had en niet de bestreden beslissing.

In het verzoekschrift werd reeds uitgebreid gewezen op het feit dat ook bij een eerst toelating tot het grondgebied artikel 8 EVRM kan worden ingeroepen.

Omwille van de bovenstaande redenen acht de verzoekende partij dan ook art. 8 EVRM j. art. 9 Vw. en de op de verwerende partij rustende motiveringsplicht geschonden. Het eerste middel is in die zin dan ook gegrond."

4.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 9 van de Vreemdelingenwet – waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd – en van artikel 13 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 13, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België."

Noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, noch in artikel 13 van de Vreemdelingenwet, wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen teneinde een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De gemachtigde beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst.

4.3. In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde vast dat verzoekende partij haar zus in België wenst te vervoegeen doch hij meent dat er in casu geen bijzondere humanitaire elementen aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen. Hij motiveert als volgt:

“- Betrokkene bewijst immers onvoldoende via gelegaliseerde attesten van de autoriteiten van het land van herkomst of in het land waar betrokkene nu verblijft dat ze in het land van herkomst of in het land waar betrokkene nu verblijft geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor haar kunnen opkomen. Betrokkene legt in haar visumaanvraag een niet gelegaliseerd adoptie certificaat neer opgesteld dd. 13.03.2016 door het Regionaal Hof van Banadir-Mogadishu, waarin vermeld wordt dat na het overlijden van haar ouders betrokkene werd geadopteerd door haar zus, A. H. S. (...). De authenticiteit van dit document kan niet geverifieerd worden.

- Bovendien wordt dit nergens vermeld in het feitenrelaas voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van uw zus A. H. S. (...).”

- “Daarnaast vermeldde uw zus, A. H. S. (...), in haar asielrelaas dat u samen met haar twee kinderen bij uw oom in Aden Yabai verblijft. Dit doet afbreuk aan het feit dat u geïsoleerd zou leven en dus geen familieleden meer zou hebben die voor u kunnen zorgen. Er is immers nog een oom die voor u kan zorgen.

- Gezien bovenstaande informatie kan aan betrokkene geen visum D worden afgegeven.”

4.4. Volgens verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing ten onrechte gesteld dat zij terecht kan bij haar oom. Volgens haar is hetgeen haar zus tijdens haar asielaanvraag heeft verklaard enkel een vermoeden gebaseerd op de karige informatie die haar zus toen bezat. Verzoekende partij verduidelijkt dat de echtgenoot van haar zus zich over haar en dier twee kinderen heeft ontfermd nadat haar zus naar België is gevlucht. De echtgenoot van haar zus kan deze zorg echter niet verderzetten, aangezien de situatie in Somalië bijzonder volatiel is en hij omwille van de aanhoudende veiligheid steeds moet verhuizen. Verzoekende partij preciseert hierbij dat zij niet meer in Ethiopië verblijft, doch in Somalië, en dat zij er, in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt gesteld, niemand anders meer heeft en zij volledig is aangewezen op de zorg van haar zus in België. Van haar broer weet zij ook niet meer of hij in leven is.

4.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij enkel een adoptiecertificaat van 13 maart 2016, opgesteld door het Regionaal Hof van Banadir-Mogadishu, heeft voorgelegd dat niet werd gelegaliseerd. De Raad herinnert eraan dat legalisatie een controle is die de oorsprong en echtheid van een document officieel bevestigt. Omdat door gebrek aan legalisatie er geen garantie is dat dit adoptiecertificaat daadwerkelijk werd opgesteld door het Regionaal Hof van Banadir-Mogadishu, heeft de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat de authenticiteit van dit document niet kan worden geverifieerd. Deze vaststellingen worden door verzoekende partij niet betwist. Daar geen andere documenten werden voorgelegd, wordt de conclusie in de bestreden beslissing dat verzoekende partij *“onvoldoende via gelegaliseerde attesten van de autoriteiten van het land van herkomst of in het land waar betrokkene nu verblijft [bewijst] dat ze in het land van herkomst of in het land waar betrokkene nu verblijft geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor haar kunnen opkomen”*, derhalve niet aan het wankelen gebracht.

De Raad acht het verder niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig dat de gemachtigde, bij gebrek aan afdoende bewijsstukken omtrent haar situatie in het herkomstland of het land van verblijf, mede rekening houdt met de verklaringen die haar zus, mevr. S. A. H., heeft afgelegd in het kader van haar asielaanvraag.

Uit het administratief dossier blijkt dat de zus van verzoekende partij in januari 2015 is gevlucht uit Somalië, dat zij op 17 mei 2015 in België is aangekomen en dat het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen plaatsvond op 16 oktober 2015. Daar verklaarde de zus omtrent verzoekende partij enkel het volgende: *“Toen ik wegvluchtte heb ik gehoord dat mijn nonkel haar had meegenomen.”*

Aldus vindt het motief in de bestreden beslissing dat de zus van verzoekende partij tijdens haar asielprocedure geen melding heeft gemaakt van een adoptie, steun in het administratief dossier en wordt dit door verzoekende partij ook niet betwist.

Op 9 juni 2016, dus bijna een jaar later, dient de verzoekende partij een aanvraag in tot afgifte van een visum voor lang verblijf om humanitaire redenen. Het stond de verzoekende partij dan ook vrij om ten

tijde van haar aanvraag de gemachtigde op de hoogte te stellen van het feit dat zij sinds de vlucht van haar zus naar België niet meer bij haar oom verbleef maar dat deze zorg werd overgenomen door de echtgenoot van haar zus en dat deze persoon omwille van de veiligheidssituatie in Somalië niet meer in staat zou zijn om voor haar te zorgen.

De Raad stelt vast dat in het kader van de visumaanvraag geen enkele verklaring werd afgelegd aangaande de overname van de zorg door de echtgenoot van haar zus, noch aangaande de onmogelijkheid voor deze persoon om verder voor haar te zorgen. Niettemin ligt in casu de bewijslast bij verzoekende partij en kwam het aan haar toe om haar aanvraag zorgvuldig voor te bereiden en te staven zodat de gemachtigde in staat werd gesteld om met kennis van alle relevante elementen een beslissing te nemen. Verzoekende partij toont niet aan dat zij niet in staat was om zulke verklaringen uitdrukkelijk af te leggen. Het kan de gemachtigde dan ook niet worden verweten met dergelijke elementen, die hem niet bekend waren, geen rekening te hebben gehouden. Zoals vermeld, heeft de gemachtigde zich mede gebaseerd op de verklaringen die haar zus heeft afgelegd in het kader van haar asielaanvraag, met name dat verzoekende partij bij een oom zou verblijven. De Raad herinnert eraan dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen. Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde, in het licht van de elementen zoals ze gekend waren op het moment van de bestreden beslissing, een onzorgvuldige of onjuiste besluitvorming heeft gemaakt.

Verder maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat 1) gelet op het feit dat onvoldoende via gelegaliseerde attesten wordt aangetoond dat verzoekende partij in het land van herkomst of in het land waar ze verblijft geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor haar kunnen opkomen en dat 2) gelet op de verklaringen van de zus van verzoekende partij, de gemachtigde kennelijk onredelijk besluit dat *“Gezien bovenstaande informatie” “aan betrokkene geen visum D [kan] worden afgegeven.”*

Met het loutere betoog dat zij in haar land van herkomst of het land van verblijf geen familieleden meer heeft die kunnen instaan voor haar zorg en/of financieel onderhoud en dat zij volledig is aangewezen op de steun van haar zus in België, hetgeen bovendien niet wordt gestaafd met enig begin van bewijs, slaagt verzoekende partij er niet in om de motieven van de bestreden beslissing onderuit te halen.

4.6. Waar de verzoekende partij nog verwijst naar *“parallele zaken”* waarbij aan *“feitelijk geadopteerde kinderen”* wel degelijk een visum voor humanitaire redenen werd afgeleverd en zij meent dat deze zaken dermate gelijklopend zijn met haar zaak dat het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden, wijst de Raad erop dat rechtszekerheidsbeginsel een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel is dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). In casu koppelt de verzoekende partij de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aan het feit dat in bepaalde gevallen aan (minderjarige) familieleden wel een visum om humanitaire redenen werd afgeleverd. Los van het gegeven dat de gemachtigde, nu noch in artikel 9, noch in artikel 13 van de Vreemdelingenwet wordt voorzien in criteria waaraan de betrokkene dient te voldoen teneinde een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen en de gemachtigde ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, volstaat het erop te wijzen dat uit bovenstaande bespreking blijkt dat de gemachtigde niet op onjuiste, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij bij haar aanvraag niet afdoende heeft bewezen dat zij in haar land van herkomst of in het land waar zij verblijft geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor haar kunnen opkomen. De verwijzing van verzoekende naar *“parallele zaken”*, laat dan ook niet toe te concluderen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden.

4.7. Verzoekende partij bekritiseert dat de gemachtigde niet de onder artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging heeft gemaakt, zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van dit verdragsartikel 8, juncto artikel 9 van de Vreemdelingenwet en de *“motiveringsplicht”*.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt dan ook in eerste instantie na of de verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van het EVRM aantoonbaar is waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet, dat een autonoom begrip is en onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het wordt niet betwist dat verzoekende partij de zus van is van mevr. S. A. H., die in België de subsidiaire beschermingsstatus geniet. Evenwel, een biologische band volstaat op zich niet om in casu een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vast te stellen. Conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) valt de relatie tussen verzoekende partij en haar meerderjarige zus in beginsel niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM tenzij wordt aangetoond dat de banden tussen beiden dermate hecht zijn omwille van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, naast de gewone affectieve banden.

In haar synthesesmemorie benadrukt de verzoekende partij de volgende concrete gegevens waarmee zij wenst aan te tonen dat zij en haar zus een feitelijk gezinsleven leiden in de zin van artikel 8 EVRM:

- haar zus heeft steeds voor haar gezorgd sinds de dood van hun ouders in 2002, en dit tot aan haar vlucht naar België in mei 2015;
- zij is nog steeds volledig aangewezen op haar zus en zij onderhouden nog steeds zoveel mogelijk contact zodat zij nog steeds een gezinscel vormt met haar zus;
- dit feitelijke gezinsleven wordt aangetoond door het voorgelegde adoptiecertificaat: uit dit document zou hoe dan ook de feitelijke moederrol moeten blijken die haar zus na de dood van hun ouders heeft opgenomen.

Uit nazicht van het administratief dossier kan de Raad enkel vaststellen dat, zoals eerder opgemerkt, bij de visumaanvraag een adoptiecertificaat, opgesteld door het Regionaal Gerechtshof van Banadir-Mogadishu, werd voorgelegd waarin wordt gesteld dat twee getuigen hebben verklaard dat de ouders van verzoekende partij in 2002 zijn overleden en dat zij werd geadopteerd door haar zus.

De Raad herhaalt hier dat dit adoptiecertificaat een niet-gelegaliseerd document betreft en dat de gemachtigde oordeelde dat authenticiteit ervan niet kan worden geverifieerd, hetgeen door verzoekende partij niet wordt betwist. Dit niet-gelegaliseerde document volstaat, om de redenen uiteengezet in punt 4.5., derhalve niet om te bewijzen dat verzoekende partij door haar zus werd geadopteerd, noch om te bewijzen dat er op het moment van de bestreden beslissing een bijzondere en feitelijke vorm van afhankelijkheid bestond tussen verzoekende partij en de meerderjarige zus die op dat moment reeds meer dan twee jaar in België verbleef.

Tevens blijkt bij nazicht van het administratief dossier dat het betoog van de verzoekende partij dat zij "zoveel mogelijk contact" probeert te houden met haar zus om elkaar steun te geven in deze periode en dat zij "volledig aangewezen" is op de steun van haar zus in België, geen steun vindt in concrete bewijsstukken. Daarenboven volgt uit het asielgehoorverslag van 16 oktober 2015 van de zus van verzoekende partij, waarvan enkele passages werden bijgevoegd bij de synthesesmemorie, dat zij heeft verklaard geen contact meer te hebben met de verzoekende partij, omdat zij "geen nummer" van haar heeft. Deze verklaringen vormen een tegenindicatie voor de bewering in de synthesesmemorie dat verzoekende partij, ook na de vlucht van haar zus naar België, nog "volledig" is aangewezen op deze persoon en dat zij zo vaak als mogelijk en regelmatig met elkaar in contact staan. Enig bewijs van een feitelijke moederrol in hoofde van de zus van de verzoekende partij ten tijde van de bestreden beslissing ligt dan ook niet voor. Evenmin toont verzoekende partij aan dat het voor haar onmogelijk is om dergelijke bewijzen voor te leggen. De bemerking dat haar zus haar destijds in Somalië heeft achtergelaten

omdat zij niet financiële middelen had om haar mee te nemen, doet aan deze vaststellingen geen afbreuk.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen waarmee de gemachtigde rekening moest houden in zijn beslissing. Er blijkt immers niet dat de banden tussen haar en haar meerderjarige zus dermate hecht zijn en dat er een zodanige graad van afhankelijkheid is tussen beiden dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

Bijgevolg wordt ook niet aannemelijk gemaakt dat er een belangenafweging diende plaats te hebben en dient de Raad de overige argumenten in de synthesememorie aangaande zulke belangenafweging niet verder te onderzoeken.

4.8. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de gemachtigde te dezen beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel noch van het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel wordt aangetoond. Evenmin blijkt een schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM.

Het eerste middel is ongegrond.

4.9. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het tweede middel gaat als volgt:

“Aan mevrouw S. A. H. (...), de zus / adoptiemoeder van verzoekende partij, werd de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Door het CGVS werd op 20 november 2015 dus geoordeeld dat er in de regio van herkomst van verzoekende partij een reëel risico bestaat op ernstige schade als het gevolg van willekeurig geweld in het kader van het intern gewapend conflict dat daar woedt.

In die zin is er eigenlijk weinig discussie mogelijk over het risico dat verzoekende partij loopt in Somalië om schade op te lopen in de zin van artikel 3 EVRM.

Op basis van verschillende objectieve bronnen (stukken 4-15) werd bovendien uitvoerig aangetoond dat de algemene veiligheidssituatie in de streek van herkomst van verzoekende partij dermate precair is dat de weigering van het huidige visum een schending van artikel 3 EVRM tot gevolg zal hebben.

Verzoekende partij meent dat zij zich kan beroepen op artikel 3 EVRM, daar zij in het kader van haar visumverzoek een beroep heeft gedaan op de Belgische ambassade. Op grond van het attributiecriterium is België ook in deze zaak gebonden door artikel 3 EVRM., ook al bevindt verzoekende partij zich niet op het Belgische grondgebied.

REPLIEK OP DE NOTA MET OPMERKINGEN VAN DE VERWERENDE PARTIJ

- Verwerende partij werpt met betrekking tot dit middel enkel op dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 3 EVRM, aangezien zij niet aantoonbaar onder het toepassingsgebied van dit artikel te vallen, daar zij zich buiten het Belgische grondgebied bevindt.

Hieromtrent werd reeds in het verzoekschrift volgende uitgebreide argumentatie ontwikkeld:

*Artikel 1 EVRM dat de draagwijdte van dit verdrag vaststelt bepaalt dat elke verdragsstaat de rechten en vrijheden van het verdrag verzekert aan “een ieder die ressorteert onder haar rechtsmacht”. De woorden “een ieder” en de bewoordingen van artikel 3 EVRM “niemand mag worden onderworpen...” duiden op een ruim toepassingsgebied *ratione personae*, deze staat in deze zaak dan ook niet ter discussie.*

In de zaak Issa et alia. t. Turkije gaf het Hof een rechtvaardiging voor de toekenning van jurisdictie in gevallen waarbij personen zich niet op het grondgebied van een lidstaat bevinden: “Accountability in such situations stems from the fact that Article 1 of the Convention cannot be interpreted so as to allow

a State party to perpetrate violations of the Convention on the territory of another State, which it could not perpetrate on its own territory.” (EHRM 16 november 2004, zaak 31821/96, Issa et alia. t. Turkije).

In de zaak Al Skeini (EHRM 7 juni 2011, nr. 55721/07, Al Skeini t. Verenigd Koninkrijk) somt het hof, op basis van zijn rechtspraak in het verleden, een reeks situaties op die onder extraterritoriale uitoefening van de rechtsmacht kunnen vallen. Doorslaggevend is de vraag of er sprake is van een feitelijke effectieve controle door de verdragsstaat over een grondgebied of over een individu. Dit werd ook in latere rechtspraak, o.m. de zaak Hirsi Jamaa bevestigd (EHRM, 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirsi Jamaa et alia t. Italië)³

3 Deze paragrafen zijn gebaseerd op Astrid Declercq, Het humanitair visum: balanceren tussen soevereine migratiecontrole en respect voor de mensenrechten, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2017, nummer 2, pp. 118-146 (stuk 16)

4 De jurisprudentie van met name de Europese Commissie voor de Rechten van de Mens heeft met betrekking tot dit criterium een lange geschiedenis. In een reeks van zaken is bepaald dat handelingen effect hebbend buiten het eigen grondgebied, ook die handelingen van onder meer diplomatiek en consulaire personeel. (ECRM 25 september 1965, zaak 1611/62 (X v. Federal republic of Germany), Yearbook vol. 8, p. 168 en ECRM 14 oktober 1992, zaak 17392/90 (W. M. v. Denmark), pt. 2.)

Het arrest Al Skeini haalt zeer concreet de situatie aan waarbij consulaire of diplomatieke agenten in het buitenland gezag en controle uitoefenen op een persoon. Volgens belangrijke rechtsleer kan er geen twijfel over bestaan dat beslissingen over visumaanvragen beschouwd kunnen worden als een uitoefening van ‘effectieve rechtsmacht’.

“The term “within the jurisdiction” does not refer to a geographical, but to an administrative boundary, and the administrative reach of the state exceeds its territorial borders (...) The Vienna Convention on Diplomatic Relations and on Consular Relations provide an explicit base... both conventions are reflections of customary law... therewith, it should be established beyond doubt that the grant or denial of an entry visa at a diplomatic representation forms part of the exercise of jurisdiction within the meaning of article 1 EHCR (G.Noll, Seeking asylum at Embassies. A right to Entry under International law?”, Oxford, Oxford University press, 2005, 567)

“Visa issuance is one of the undisputed legal bases granting extraterritorial de jure jurisdiction to Member States that the Strasbourg Court has consistently acknowledged. (stuk 18 V.M. Lax, Asylum Visas as an obligation under EU law”; Case PPU C-638/16/X, X v. Etat Belge, 16 februari 2017, te consulteren via: euromigrationlawblog.eu)

Uw Raad oordeelde in arrest nr. 185 529 van 18 april 2017 dat artikel 3 EVRM niet kan worden ingeroepen door een persoon die aan een ambassade om een visum verzoekt:

“De Raad merkt in deze op dat de bestreden beslissing, een visumweigering, werd genomen door een gemachtigde van de staatssecretaris te Brussel en enkel door de Belgische diplomatieke vertegenwoordiger aan de verzoekende partij werd betekend te Teheran.

De loutere betekening van een administratieve beslissing kan niet op redelijke wijze worden gelijkgesteld met het uitoefenen van zulk gezag en controle over de verzoekende partij dat zij onder de rechtsmacht van België valt. De verzoekende partij toont dit evenmin in concreto aan.” (RVV arrest nr. 185 529 van 18 april 2017)

Verzoekende partij meent evenwel dat dergelijke redenering wel erg ver afstaat van de geest van artikel 1 EVRM en dus verkeerdelijk wordt geïnterpreteerd. De gevallen van extraterritoriale toepasbaarheid van het EVRM, die onder meer in het arrest Al Skeini werden uitgewerkt hebben immers tot doel houvast te creëren om te kunnen vaststellen of een persoon al dan niet onder de rechtsmacht van een lidstaat valt.

In die mate dat de beslissingsbevoegdheid voor een asielaanvraag dan wel bij de diplomatieke vertegenwoordiger zelf ligt of wordt uitgeoefend door een gemachtigde van de staatssecretaris in Brussel, doet in het geheel niets af van de kern in deze zaak: verzoekende partij heeft zich tot de Belgische ambassade gewend en is in die zin overgeleverd aan de rechtsmacht van België.

A fortiori, De gemachtigde van de staatssecretaris die zich op het Belgisch grondgebied bevindt dient bij het nemen van beslissing te toetsen aan een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Deze toetsing werd niet uitgevoerd. Er is een overduidelijke schending van de motiveringsplicht.

Verzoekende partij meent dat er geen twijfel kan bestaan over de toepasbaarheid van artikel 3 EVRM en dat het EHRM zich hier in het verleden reeds voldoende duidelijk over heeft uitgesproken.

Huidig middel is bijgevolg gegrond.”

4.10. Verzoekende partij haalt aan dat aan haar “adoptiemoeder” de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in toepassing van artikel 48/4, §2, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. In die zin is er volgens haar dan ook weinig discussie mogelijk over het risico dat zij in Somalië loopt om te worden blootgesteld aan een situatie die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Op basis van verschillende objectieve bronnen werd bovendien uitvoerig aangetoond dat de algemene veiligheidssituatie in Somalië, in de streek waarvan zij afkomstig is, van die aard is dat de weigering van het gevraagde visum een schending van artikel 3 van het EVRM met zich meebrengt. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar tal van rapporten en nieuwsberichten die zij als bijlagen heeft gevoegd bij haar inleidend verzoekschrift en bij haar synthesememorie.

4.11. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekende partij, die zich in Somalië bevindt en die een visumaanvraag heeft ingediend bij de bevoegde Belgische diplomatieke post in Ethiopië, meent dat zij zich op artikel 3 van het EVRM kan beroepen, hetgeen verwerende partij betwist.

Of verzoekende partij zich in haar geval kan beroepen op artikel 3 van het EVRM, dient in beginsel te worden vastgesteld aan de hand van artikel 1 van het EVRM dat bepaalt: *“De Hoge Verdragsluitende Partijen verzekeren een ieder die ressorteert onder haar rechtsmacht de rechten en vrijheden die zijn vastgesteld in de Eerste Titel van dit Verdrag.”*

Hoewel het begrip “rechtsmacht” in beginsel territoriaal wordt opgevat, identificeerde de Grote Kamer in het arrest Al-Skeini evenwel een aantal uitzonderingen op dit beginsel die aanleiding kunnen geven tot de vaststelling van uitoefening van extraterritoriale rechtsmacht. Deze uitzonderingen hebben hoofdzakelijk betrekking op *“het uitoefenen van gezag en controle”* en *“effectieve controle over een gebied”*. Dat de Belgische staat geen enkele effectieve controle uitoefent over Somalisch of Ethiopisch grondgebied wordt niet betwist. Verzoekende partij houdt voor dat zij valt onder een situatie waarbij consulaire of diplomatieke agenten in het buitenland gezag en controle over haar persoon uitoefenen. Zij verwijst naar rechtsleer die stelt dat de het verlenen of het weigeren van een visum een uitoefening is van extraterritoriale rechtsmacht. Verder houdt zij voor: *“In die mate dat de beslissingsbevoegdheid voor een asielaanvraag dan wel bij de diplomatieke vertegenwoordiger zelf ligt of wordt uitgeoefend door een gemachtigde van de staatssecretaris in Brussel, doet in het geheel niets af van de kern in deze zaak: verzoekende partij heeft zich tot de Belgische ambassade gewend en is in die zin overgeleverd aan de rechtsmacht van België.”*

De Raad benadrukt dat extraterritoriale verantwoordelijkheid niet inhoudt dat Staten gehouden zijn om alle soorten rechten te verzekeren. De rechten die verzekerd moeten worden zijn nauw verbonden met het soort gezag en de controle die wordt uitgeoefend in een extraterritoriaal kader (EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 Al-Skeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk, par. 137). Bijgevolg zal de omvang van de verplichting om rechten en vrijheden te verzekeren, afhangen van de individuele situatie en van het betrokken recht of vrijheid waarop hij of zij zich beroept. (zie in deze zin UK Court of Appeal, 9 september 2016, Al-Sadoon & Ors c. Secretary of State for Defence, [2016] EWCA Civ 811, pt. 30).

Daargelaten de vraag of een loutere visumweigering en/of het betekenen ervan, bij een redelijk invulling van de begrippen “gezag” en “controle” in het specifieke kader van artikel 3 van het EVRM, als een uitoefening van extraterritoriale rechtsmacht kan worden beschouwd (UK Supreme Court, R (Sandiford) v. Secretary of State for Foreign and Commonwealth Affairs [2014] UKSC 44, par. 30 en 32), stelt de Raad vast dat het EHRM in zijn rechtspraak reeds het volgende heeft gesteld:

“Nor is there any support in the Court’s case-law for the applicant’s argument that the State’s obligations under Article 3 require it to take this Article into account when making adverse decisions against individuals, even when those individuals are not within its jurisdiction.

27. There is support in the Court’s case-law for the proposition that the Contracting State’s obligations under Article 8 may, in certain circumstance, require family members to be reunified with their relatives living in that Contracting State. However, that positive obligation rests, in large part, on the fact that one

of the family members/applicants is already in the Contracting State and is being prevented from enjoying his or her family life with their relative because that relative has been denied entry to the Contracting State (see, for instance, Abdulaziz, Cabales and Balkandali, cited above). The transposition of that limited Article 8 obligation to Article 3 would, in effect, create an unlimited obligation on Contracting States to allow entry to an individual who might be at real risk of ill-treatment contrary to Article 3, regardless of where in the world that individual might find himself." (EHRM 28 januari 2014, nr. 11987/11, A.H. Khan v. Verenigd Koninkrijk, §§26-27, onontvankelijkheidsbeslissing).

Het EHRM benadrukt dus dat in het specifieke kader van artikel 3 van het EVRM er geen enkele positieve verplichting voor Staten is om vreemdelingen die zich elders bevinden, op hun grondgebied toe te laten en dit in tegenstelling tot artikel 8 van het EVRM. Uit artikel 3 van het EVRM vloeit dus geen verplichting tot visumafgifte voort.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partij artikel 3 van het EVRM heeft ingeroepen in het kader van haar visumaanvraag – van een asielaanvraag is in casu overigens geen sprake. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij “*op basis van verschillende objectieve bronnen*” “*uitvoerig heeft aangetoond dat de algemene veiligheidssituatie in de streek van herkomst (...) dermate precair is*” dat een visumweigering een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zal hebben.

Aangezien er uit artikel 3 van het EVRM geen positieve verplichting voortvloeit om haar op het grondgebied toe te laten, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde in dit geval bij het nemen van de bestreden beslissing uit eigen beweging diende te toetsen aan dit verdragsartikel. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde diende te motiveren aangaande artikel 3 van het EVRM.

Met haar betoog, dat volledig is gebaseerd op een schending van artikel 3 van het EVRM, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat een schending voorligt van voormeld artikel, in samenhang met de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is eveneens ongegrond.

4.12. Er worden geen gegronde middelen aangehaald die aantonen dat de gemachtigde binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid ten onrechte heeft vastgesteld dat “*er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig [zijn] die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de vreemdelingenwet zou kunnen rechtvaardigen*” en bijgevolg kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES